

Ще е грѣшно, ако вземемъ паритѣ, за да си купимъ бонбони. А ние ги взимаме за научна цель!

Петю запретна ржкавитѣ си, колѣннич и започна да бърка въ водата. Първитѣ монети, които извади, бѣха две медни парички по две стотинки — каравелчета.

— Ледъ-студена! — промѣнка той, но пакъ бръкна.

Още две каравелчета се настанаха въ Васковия джобъ. Сетне нѣколко никелови грошчета, сетне една турска сребърна паричка.

— Търси още, — подканяхъ го азъ и се озъртахъ като хайдукъ.

— Търси, търси! — каза и Виската, но... стана едно непредвидено събитие.

Петю се подхлъзна на гладкия камъкъ, разпери ржце и цѣлъ, съ глава на долу, се цамбурна въ водата.

Макаръ че бѣше много смѣшно, не ни бѣше до смѣхъ!

Извадихме нещастния бждещъ пжтешественикъ, изцедихме го, изсушихме го криво-лѣво и гузно, гузно се върнахме въ града.

*

На другия день Петю не дойде въ училище. Не дойде и Виската.

Петю лежеше боленъ, защото се бѣ простудилъ отъ неочакваната баня, а Виската бѣ отишелъ пакъ на манастира да хвърли отново паритѣ въ аязмото.

Казваше ми после, че на сънь му се явилъ дѣдо Господъ, опъналъ му ухото и му казалъ: „крадецъ!“

И азъ бѣхъ сънувалъ такъвъ сънь!...

Змей Горянинъ

С М Ъ Ш К А

— Господине, моля Ви, дайте да си запала цигарата!

— Заповѣдайте!

— Но така, както сте правъ, азъ не мога да стигна.

— Тогава, порастнете както мене, та елате да си я запалите!